

Що сипишъ йоаришъ соалзи-не?“

— „Марийку поарву любове!

Какъ да ни плачемъ, Марийку,

Га самъ Марийку забурчелъ

На Стамболъ града гуляма.

На Стамбоцки-не торговци

Двадесте и петъ хиляди.

— „Стуяне поарву любове!

Ду толкуфъ ли са ни сяташъ;

Флези ми въ алтоанъ кучийка,

Та поди въ Юзунъ чаршийка,

Скройни ми дрешки виненки,

Виненки и куприненки.

Та че ма тугавъ йодведи,

На Стамболъ града градена,

Та си са рюкумъ прикукай:

Машка Марийка за проданъ!“

И Стуянъ си я послуше

Та си Марийка югизди...

Ни единъ са е ни найоалу;

Бяла Марийка да купи,

Найоалу са е найоалу;

Ду адно малу торговче,

Стуянъ му двеста пуиска,

Тарговче триста набруи,

Та че Марийка заведе.

Стуянъ са назатъ юбоарна

Да види прилика ли са

Че хи желничку ваздоахна.

Добричъ. — По селата жената и мъжътъ въ къщно отношение сж равноправни, т. е. мъжътъ безъ съдѣйствието на жената не може почна нѣкоя работа. И на двамата се слуша гласътъ. По външна работа работи, тича и оправя мъжътъ, затова отъ друга страна се познава, че мъжътъ, като управникъ на всичко изобщо има по-голъма важность отъ жената, слѣдователно и власть, поради което той може да я мъмре, да ѝ се кара и да я бие; а да я бие до осакатявание, туй по тѣзи села е ставало отъ по-напрѣдъ, но сега го нѣма. Случватъ се, но твърдѣ рѣдко и въ такъвъ случай жената